

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu, Ph.D., JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D., JUDr. Marie Turkové a Doc. JUDr. Petra Průchy, CSc., v právní věci žalobce: **T. G.**, zastoupený Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 7, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 7. 2008, č. j. 62 Az 32/2007 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 11. 2007, č. j. OAM-1-909/VL-20-12-2007, byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce brojil proti tomuto rozhodnutí žalobou ze dne 4. 12. 2007 u Krajského soudu v Ostravě, kterou sepsal v mongolském jazyce, přičemž v ní stálo pouze následující: „*Dne 4. 12. 2007 jsem dostal tuto žalobu. Podám žalobu. Chci žít v ČR*“ (překlad paní K. D., ustanovené tlumočnice z jazyka mongolského). Tento text byl doplněn nečitelným podpisem.

Usnesením ze dne 22. 4. 2008, č. j. 62 Az 32/2007 - 23, vyzval krajský soud žalobce, aby ve lhůtě 7 dnů doplnil své podání ze dne 4. 12. 2007 tak, aby (1) označil žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce výrok rozhodnutí za nezákonný nebo nicotný; (2) uvedl datum, kdy mu bylo rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany doručeno; a (3) uvedl výrok, jak má soud rozhodnout. Toto usnesení bylo posléze přeloženo výše uvedenou tlumočnicí do mongolského jazyka. Poté bylo toto usnesení včetně jeho překladu do mongolštiny zasláno žalobci, který tuto zásilku převzal dne 25. 6. 2008 (k doručení zásilky formou náhradního doručení došlo již dne 23. 6. 2008, což ovšem není v předmětné věci rozhodující). Žalobce na tuto výzvu nereagoval. Krajský soud posléze usnesením ze dne 21. 7. 2008, č. j. 62 Az 32/2007 - 33, žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť měl za to, že postrádala základní náležitosti vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s., jelikož se žalobce omezil

v podstatě jen na ohlášení nesouhlasu s napadeným rozhodnutím ve lhůtě stanovené zákonem. Vzhledem k tomu, že žalobce nijak nereagoval na již zmiňované usnesení ze dne 22. 4. 2008, č. j. 62 Az 32/2007 - 23, jímž ho krajský soud vyzval k doplnění žaloby, a podaná žaloba tak i nadále trpěla vadami, které bránily meritornímu přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí v mezích vytčených žalobními body, krajskému soudu nezbylo, než žalobu odmítnout.

Žalobce (stěžovatel) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností, v níž uvedl důvody dle § 103 odst. 1 písm. b), d) a e) s. ř. s. V první řadě stěžovatel namítal, že mu sice usnesení krajského soudu ze dne 22. 4. 2008, č. j. 62 Az 32/2007 - 23, vyzývající ho k odstranění vad žaloby bylo doručeno, nicméně, že tomuto usnesení vůbec neporozuměl, jelikož neovládá český jazyk a v řízení před krajským soudem nebyl zastoupen advokátem. Tím bylo porušeno jeho (stěžovatelem blíže nespecifikované) základní právo zakotvené v Listině a v soudním řádu správním. Z tohoto důvodu považuje stěžovatel usnesení krajského soudu za nezákonné. Dále stěžovatel uplatnil řadu námitek směřujících proti meritornímu posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěrem krajského soudu.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. O přijatelnou kasační stížnost se podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS, jedná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) kasační stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) pokud bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud proto mohl vzít v úvahu pouze výše uvedenou stížní námitku, podle níž nebyly z důvodu tvrzené absence překladu výzvy krajského soudu do mongolštiny splněny zákonné podmínky pro odmítnutí žaloby, nikoli námitky směřující do posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalovaným.

Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že v řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů musí žaloba obsahovat jednak základní náležitosti podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., a jednak náležitosti žaloby podle § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Neobsahuje-li žaloba tyto

náležitosti a žalobce na výzvu soudu k odstranění vad podání a po poučení o následcích, jestliže výzvě nevyhoví, uvedené vady, jež brání projednání žaloby, neodstraní, soud žalobu odmítne (§ 37 odst. 5 s. ř. s.) (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 - 52, publikovaný pod č. 488/2005 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud však rovněž opakovaně konstatoval, že pokud by účastník řízení pro jazykovou bariéru nemohl účinně obhajovat svá práva v řízení před soudem, je soud povinen takovému účastníkovi ustanovit tlumočníka (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 6 Azs 380/2004 - 29; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2007, č. j. 2 Azs 28/2006 - 74, oba www.nssoud.cz; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2004, č. j. 4 Azs 112/2004 - 50, publikovaný pod č. 342/2004 Sb. NSS). Tato povinnost ostatně vyplývá z čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz náleží Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2005, sp. zn. II. ÚS 186/05).

Otázkou, zda usnesení soudu, vyzývající žalobce k doplnění podstatných náležitostí žaloby, má být opatřeno překladem do rodného jazyka žalobce, či nikoli, se Nejvyšší správní soud již rovněž zabýval. Ve výše citovaném rozsudku ze dne 16. 6. 2004, č. j. 4 Azs 112/2004 - 50, publikovaném pod č. 342/2004 Sb. NSS Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud tím, že ve věci neustanovil tlumočníka, ačkoliv tato potřeba vyšla v řízení najevo, nepostupoval v souladu s ustanovením § 18 o. s. ř., což ve svých důsledcích znamenalo, že při svém postupu nerespektoval zásadu rovnosti účastníků řízení v tomto ustanovení zakotvenou.

Nicméně v projednávaném případě je zcela zřejmé, že krajský soud uvedeným povinnostem plně dostál, neboť jak vyplývá ze soudního spisu, krajský soud ustanovil pro dané řízení tlumočníka ze své vlastní iniciativy, a to neprodleně po podání žaloby, neboť již z tohoto podání bylo jasné, že taková potřeba v řízení vyvstala. Krajský soud si nechal nejprve přeložit podanou žalobu do češtiny, a poté, co dospěl k závěru, že tato žaloba nesplňuje náležitosti žaloby podle § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s., vyzval usnesením ze dne 22. 4. 2008, č. j. 62 Az 32/2007 - 23, žalobce, aby ve lhůtě 7 dnů žalobu doplnil, přičemž toto usnesení nechal přeložit do mongolštiny. Poté, co krajský soud tento překlad obdržel, bylo zmiňované usnesení, a to jak originál v českém jazyce, tak jeho překlad do mongolštiny, zasláno žalobci, jak vyplývá z příslušné doručky obsažené v soudním spise. Žalobci podle doručky byla tato zásilka doručena formou náhradního doručení dne 23. 6. 2008, přičemž ji následně osobně převzal dne 25. 6. 2008.

Ze skutkového stavu, jak vyplývá ze soudního spisu, je tedy zřejmé, že stěžovatelovo tvrzení, že usnesení ze dne 22. 4. 2008, č. j. 62 Az 32/2007 - 23, obdržel pouze v jazyce českém, a tudíž se k němu nemohl z důvodu jazykové bariéry vyjádřit, se nezakládá na pravdě. Ze spisu jednoznačně vyplývá, že toto usnesení bylo přeloženo do mongolštiny a stěžovatel tento překlad obdržel. Za těchto okolností stěžovatel nemůže úspěšně namítat porušení soudního řádu správního (ani § 18 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.) ani čl. 36 odst. 1 Listiny či čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Zbývá tedy posoudit, zda by již samotná žaloba z hlediska posuzování jejích náležitostí podle § 71 odst. 1 s. ř. s. neobstála. Odpověď na tuto otázku je podle Nejvyššího správního soudu zjevná. Předmětná žaloba zcela jednoznačně vzhledem ke svému výše uvedenému obsahu nesplňuje požadavky mj. § 71 odst. 1 písm. d) a f) s. ř. s., přičemž tyto vady brání jejímu věcnému projednání. Tento závěr ostatně nerozporuje ani sám stěžovatel.

Lze tedy shrnout, že krajský soud postupoval v projednávané věci z procesního hlediska naprosto korektně a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, a tudíž se nedopustil žádného pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti a krajský soud se v napadeném usnesení neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu